

GEMIS

„Toch wel goed, weer thuis te zijn,” peinsde Sylvia. „En dan zóó thuis te komen!” was haar tweede gedachte.

Ze had een mooie reis gedaan, veel gezien en veel genoten.

Men kon ook geen prettiger metgezel verlangen dan Donald. Hij was gezellig en voorkomend, nog net als op de huwelijksreis. Toch lagen er, tusschen toen en nu, meer dan tien jaren.

Geen lánge jaren, meende Sylvia, want de tijd gaat gauw, als je drukke bezigheden hebt, genieten moogt van natuur en kunst, bezoeken maakt en ontvangt, en, bovenal, wanneer je samen gelukkig bent.

Ze wás gelukkig, de jonge, knappe vrouw, die eigenlijk niet wist, wat tegenspoed of zorg beteekende, elk van haar wenschen vervuld zag, soms nog vóór ze die uitte.

Want Donald had haar lief en kende geen grooter genot, dan Sylvia's leven blij en licht te doen zijn.

Zonder zich veel bij anderen aan te sluiten, hadden ze een heerlijke reis gedaan door Engeland en Schotland, niet naar een vooraf beraamd plan, maar als vrije vogels zwerfend door de schilderachtigste gedeelten van 't Vereenigd Koninkrijk aan de overzijde van 't Kanaal. Landelijke dorpjes, interessante wereldcentra, historische plaatsen, waar de stemmen van 't verleden duidelijk waarneembaar waren. — Sylvia zou ze niet licht vergeten, want haar bestaan was er voller en rijker door geworden, zoodat ze haast vreesde, 't leven van elken dag, als ze eenmaal weer thuis was, eenvormig en een weinig kleurloos te zullen vinden.

Maar Donald scheen bij voorbaat die vrees te hebben willen beschamen, want dezelfde zorgende liefde die hun reis tot een aanhoudend genieten had gemaakt, waakte er voor, dat de overgang van romantisch toerisme tot rustig thuiszijn nauwelijks opviel en zeker niet pijnlijk werd.

De tuin was opnieuw aangelegd en prijkte met een weelde van laat-bloeiende planten en heesters; een paar geriefelijkheden, waarnaar Sylvia verlangde, waren in haar afwezigheid aangebracht en een gezellige logée had voor de eerste weken belet gevraagd. De jonge vrouw voelde zich omringd door een teedere genegenheid, die zich voortdurend om haar welzijn bekommerde. Ze was dankbaar voor zooveel liefde, voor haar gaaf geluk. Dankbaar aan Donald, die 't haar schonk, dankbaar bovenal aan God, den Gever van alle volmaakte gaven.

Rondziende in haar behagelijk-ingerichte woning, terugdenkend aan 't genot der reis, vouwt Sylvia onwillekeurig de handen als tot een gebed. Haar bleef immers niets, neen, lètterlijk niets te wenschen over, ze voelt zich bevoorrecht boven velen, boven duizenden . . .

Peinzend zwerft haar blik door 't venster naar buiten, ze woont in een stille straat, slechts weinig menschen komen voorbij.

Sylvia's oog wordt getrokken naar een kleine groep,

die langs het raam gaat: een magere, wat armoedig-gekleede vrouw met een vijftal kinderen, 't oudste misschien tien of elf, 't jongste zeker nog geen jaar.

Twee zitten in een veel gebruikten kinderwagen, de overige drie houden elkaar bij de hand. Een volgepakte tasch en een half gevulde melkflesch, triomfantelijk meegedragen, schijnen er op te wijzen, dat men den dag in 't naburig bosch gaat doorbrengen, het heele troepje verkeert blijkbaar in feestelijke stemming. Zorg en ontbering staan op 't gezicht der moeder te lezen, toch lacht ze blij bij de vroolijke kreten der kinderen.

Vlak vóór Sylvia's raam belet een auto haar het oversteken en van dat oponthoud maakt zij gebruik, om 't kleintje in den wagen wat makkelijker te leggen, ze streelt even het blonde vlaskopje, vóór ze verder gaat. Dan ontmoeten haar oogen die van de vrouw aan het venster, de vrouw in haar mooie kimono, te midden van prachtige meubels en zeldzame bloemen, die zeker maar de garage heeft op te bellen, om in haar glanzenden auto te rijden, waarheen ze wil. Doch dat andere paar oogen verraadt voldoening noch trots, die oogen staren veeleer met hongerend begeeren naar de gelukkige kindergezichten om den armelijken wagen, naar 't vroolijk-kraaiend wichtje er in.

Dan is de belemmering opgeheven, gaat het troepje welgemoed verder.

Achter haar spiegelend venster zit Sylvia, langzaam druppelt de eene traan na de andere op het zijden boordsel van haar japon. De fijne handen, die niet weten, wat harde arbeid beteekent, liggen werkeloos gevouwen in haar schoot.

Ze mág niet klagen, nog minder in opstand komen — God gaf haar immers zoovéél, maar dit ééne weet ze zeer zeker: Heel haar stoffelijk bezit zou ze met vreugde geven, als God haar moedergeluk schonk, want wat beteekenen alle schatten der wereld, vergeleken bij de weelde, een kind, een eigen kind te sluiten in de verlangend uitgebreide armen?

Maar Sylvia's armen zijn ledig.

M. VEREN

ALS DE NATUUR HERLEEFT

Na den zachten open winter van dit jaar, behoef je niet te wachten tot het laatst van Maart, de lentemaand van den kalender, om iets van het ontluikende nieuwe leven in de natuur te aanschouwen.

Reeds nu zien we de eerstelingen uit het planten- en dierenleven als blijde herauten de op komst zijnde nieuwe jaarperiode inluiden. Behalve het naar buiten tredende natuurleven, is het ook de atmosfeer die je op een zonnigen dag in Sprokkelmaand als 't ware doet aanvoelen, dat er een verandering in de natuur op komst is.

Na de donkere en grauwe dagen van December en Januari, komen dan in plaats van de sombere, eentonige regensluiers, weer de lichte als met zilver omkransde wolkjes aan het uitspansel.

Elken dag wordt de baan, die de dagvorstin boven het aardrijk beschrijft, langer en verheft ze zich hooger, als wil ze elken donkeren hoek in haar levenwekkende warmte doen deelen.

Toen we dan ook op een van de eerste zonnige dagen van Februari uit de kamer, welke het uitzicht heeft op het Zuiden, het oog lieten dwalen over het plantsoen en